

Lê Diệp rút dao, định phóng. Văn Bình cản :
— Đứng anh. Con bệt giề này quý lắm. Phải mất mấy năm mới huấn luyện được nó. Giết ường quá.

— Để nó sống, mai kia nó còn gây khó dễ cho anh nữa.

— Đành vậy. Người tài rất hiếm. Phương chỉ là bệt giề tài.

Cửa phòng 13 mở toang. Valép lão đảo bước ra. Ngọn cước của Lê Diệp vẫn còn làm hấn choáng váng. Suyt nữa, hấn nhìn thấy hai người. Lê Diệp kéo Văn Bình chạy xuống vườn.

Chiếc Opel còn đậu ở chỗ cũ. May thay, bên trong vẫn còn Mel nằm co quắp. Trong lúc này, Mel là kho tài liệu vô giá. Văn Bình mở khóa công-tắc. Máy xe Đức nổ êm ru.

Tacata... tacata..

Một băng đạn quạt vào cửa kính. Hai người nằm rạp xuống. Văn Bình ấn nút ga, vọt ra đường lớn. Gió biển lùa vào trong xe. Đẳng xa, sóng biển nhấp nhô dưới ánh sáng những con tàu bỏ neo ngoài khơi. Văn Bình hít một hơi dài.

Thoát nạn.

-o-o-o-

X

Bản mật ước

-o-o-o-o-

Chạy khỏi khách sạn Manila một quãng xa, Văn Bình bót dần tốc độ.

Chàng rẽ vào một ngõ vắng tối đen rồi đậu lại.

Lê Diệp hỏi :

— Anh ngừng ở đây làm gì ?

Văn Bình đáp :

— Để xem bị theo không ? Hơn nữa, để sẵn sóc cho Mel. Hấn chết là hỏng chuyện.

Lê Diệp cầm cổ tay nạn nhân. Mạch máu không đập nữa. Chàng luồn tay trong áo, đặt lên tim. Trong ngực truyền ra một tiếng động yếu ớt và chầm chập. Chàng reo lên :

— May quá, hấn con sống.

Văn Bình tự thưởng một hơi khói Salem.

— Bây giờ, chúng ta về khách sạn.

— Làm cách nào đưa hấn lên phòng ?

— Bằng lối sau.

Tấm bảng nề-ông rục rờ trước lầu quán đã tắt

diện. Văn Bình vòng ra hông tối om. Từ ngoài khơi đen kịt, vọng lại tiếng sóng vỗ ri rầm. Văn Bình rún chân, bám lấy thành cửa sổ. Chàng đánh đu lên lầu nhất. Trong nháy mắt, chàng đặt chân xuống bao lơn. Như trời tối, không ai nhìn thấy.

Chỉ cần mở cửa là chàng lọt vào khách sạn. Bề khóa đối với chàng là trò chơi đã nhàm. Khóa nào chàng cũng mở được trong một thời gian kỷ lục.

Mọi căn phòng đều gắn máy điều hòa khí hậu. Tiếng máy chạy hòa với tiếng sóng biển thành một âm điệu vui tai. Chàng rời chiếc máy lạnh trước mặt thấy lạnh toát. Sự kiện này chứng tỏ bên trong không có khách trọ.

Văn Bình mở khóa bằng một sợi thép li ti. Biết là căn phòng vắng người, chàng khéo riềm che hết cửa sổ, đoạn bật đèn sáng quắc. Đây là một phòng lớn, dành cho khách thượng lưu, gồm 3 buồng nhỏ ăn thông với nhau. Đại để cách trang trí tương tự các phòng lữ quán trên thế giới: buồng ngủ cần gương vào tường, buồng ăn bày bàn ghế lót phôt-mi-ca chói lọi, chêm chệ ở góc cái máy vô tuyến truyền hình.

Văn Bình kéo tấm ga trải giường, xé ra làm nhiều mảnh dài, buộc lại thành giấy. Xong xuôi, chàng tắt đèn, mở cửa ra ban-công. Lê Diệp vẫn chờ bên dưới. Văn Bình huýt sáo miệng làm hiệu. Lê Diệp lúi Mel ra khỏi xe hơi. Hắn còn bất tỉnh, thân thể cứng đơ như khúc gỗ. Văn Bình bước một đầu giày vào lan can bằng sắt của ban-công.

Còn đầu kia, Lê Diệp nối vào thắt lưng Mel, sau khi vòng qua vai hắn.

Văn Bình rút cây thọt lên, nhe như bấc. Trong nháy mắt, Lê Diệp rời máy xe, lái ra một con đường vắng, và đậu lại ở xa khách sạn. Chàng khoan thai đi bộ về, trèo lên lầu.

Mel được đặt nằm trên giường, đầu kê hơi cao bằng hai cái gối lớn. Hơi thở hắn bắt đầu rõ ràng và đều đặn.

Văn Bình lục hết mọi tủ, song không tìm được gì. Chàng chép miệng nói với bạn :

— Gớm, thêm rượu quá ! Giá được một chai thì sung sướng biết bao.

Lê Diệp không buồn đáp. Chàng là cừu địch của rượu. Đứng miệng, Văn Bình chăm thuốc Salem, ngả lưng vào ghế bành, nhìn lên trần, nhà khói thành những chữ O tròn trạnh và biêng biếc.

Mel từ từ mở mắt. Lê Diệp nói :

— Này anh. Hắn tỉnh rồi.

Văn Bình kéo ghế lại sát giường. Mel nhìn chàng không chớp. Văn Bình hỏi, giọng ngọt ngào :

— Anh tỉnh hẳn chưa ?

Mel ngồi nhồm dậy. Phản ứng đầu tiên của hắn là luồn tay vào trong sơ mi. Văn Bình ôn tồn :

— Anh mất súng rồi. Và lại, chúng tôi không làm gì anh đâu.

Chán nản, Mel nắm vật xuống. Văn Bình nói thật chậm, cốt hắn nghe rõ :

— Và lại, anh không còn cần đến súng nữa.

Vì anh đã quyết định đoạn tuyệt với cuộc sống di khuya về tất này. Chúng tôi mang anh về đây để giúp anh làm lại cuộc đời. Lúc này tôi đang trò chuyện với anh, Valép và Anbinô đến quấy rối nên miễn cưỡng tôi phải đánh anh ngất, xin anh hiểu cho.

Mel lập lại, như trong cơn mê sảng :

— Valép ? Valép đến khách sạn Manila à ?

— Phải. Hẳn đang còn ở đấy. Tôi vừa gặp hẳn xong.

— Liệu Valép tìm ra chỗ này không ?

— Anh còn sợ hấn hả ? Đừng lo, chúng tôi đã cam kết bảo vệ cho anh. Tôi đưa anh về đây để tiếp tục câu chuyện bỏ dở.

— Tôi đổi ý kiến rồi.

— Anh nghĩ kỹ rồi hãy trả lời. Valép đã bỏ rơi anh một cách tàn nhẫn. May mà tôi che chở. Nếu không Valép đã hạ sát anh rồi. Chắc anh đã biết con chó lông nâu của Valép. Chính Valép đã sai con chó cắn xé anh.

— Trời ơi, con sònode ! Con chó ấy nguy hiểm lắm ! Nó còn lợi hại hơn người nữa.

— Không có tôi, con sònode đã cắn nát cổ anh.

Mel khản giọng vì sợ :

— Vâng, tôi biết rõ lắm. Từ trước đến nay, chưa ai có đủ bản lĩnh hạ thủ con chó.

— Nó chết rồi. Anh còn ngại gì nữa ?

Mel thờ dãi :

— Tôi đâu dám ngại. Sở dĩ tôi sợ vì tôi biết

Valép đang tìm cách giết tôi. Tuy nhiên, tôi sẵn sàng cung cấp cho các anh những bí mật quan trọng, với điều kiện...

Văn Bình ngắt lời :

— Một lần nữa, tôi tuyên bố là có đủ thẩm quyền giúp đỡ anh.

Mel cười gương gạo :

— Tôi muốn anh trưng ra bằng cứ cụ thể hơn là lời hứa suông.

— Anh sợ tôi thủ tiêu phải không ? Anh làm rồi. Nếu anh là Huk, thì sự lo ngại của anh còn có lý. Đảng này anh là thù địch của Huk. Dầu sao anh và tôi là đồng minh.

— Trong nghề tình báo, vấn đề đồng minh đôi khi chỉ là biến thể của thù nghịch.

— Vậy thất sự anh muốn gì ? Hay anh còn muốn trở về xin lỗi Valép ?

— Nếu tôi muốn trở về, tôi đã không quay điện thoại xin lui thuận Công an. Tôi đã chán ngấy nếp sống bấp bênh và u ám. Dầu phải hy sinh tính mạng, tôi cũng quyết hỗ Valép. Tôi là người thêm sống. Tôi đoạn tuyệt với Valép để tìm cuộc sống tự do và thoải mái. Song tôi phải nắm được nhưng đảm bảo dứt khoát. Không giấu các anh, tôi có thể giúp được nhiều việc.

— Valép hoạt động cho chính phủ nào ?

— Tôi chưa thể tiết lộ nếu chưa có bảo đảm đúng đắn

— Điều kiện của anh ra sao ?

— Chỉ có 2 khoản ngăn ngừa: tôi cần giấy

chiếu khán để rời Phi luật tân lập tức, và một số tiền.

— Bao nhiêu ?

Nhớ đến số tiền hảo huyền hẳn hứa với Ramiré, Mel đáp :

— Ba ngàn đô la.

Văn Bình lắc đầu :

— Hiện nay tôi không có nổi số tiền lớn ấy. Và tôi không tin chính phủ tôi chấp thuận yêu sách của anh. Tôi cần nhắc anh là chính phủ tôi nghèo lắm. Tôi sẵn sàng giúp anh thoát khỏi tay Valép. Còn về tiền bạc, tôi chỉ được quyền quyết định trong phạm vi nhỏ.

— Ô, tôi tưởng anh là nhân viên C.I.A. !

— Nếu tôi là nhân viên C.I.A., thì ba ngàn chữ mười ngàn đô cũng có. Nhân tiện, tôi cũng nói rõ tôi không phải là nhân viên I.S.

— Vậy anh là nhân viên phần gián Phi luật tân ?

— Cũng gần như thế. Tôi là nhân viên tình báo Việt nam.

— Do ông Hoàng điều khiển phải không ?

— Phải.

— Tôi biết rồi.

— Tôi ân cần nhắc anh rằng trên nguyên tắc tôi không được phép cho anh biết bí mật ấy. Vì đó là một bí mật quan trọng, khả dĩ làm hại tới kế hoạch của chúng tôi. Tuy nhiên, tôi muốn dùng anh, và đã đến lúc tôi xuất đầu lộ diện. Nếu anh không chịu hợp tác, bắt buộc tôi phải đối xử tàn nhẫn.

— Không, tôi không từ chối nữa. Bắt đầu từ phút này, tôi xin tuân theo lệnh các anh.

— Valép là ai ?

— Giám đốc trú sứ tinh báo Nam Tư tại Phi luật tân.

Cả Văn Bình lẫn Lê Diệp đều lặng người trong một giây đồng hồ. Thật không ngờ ! Song Văn Bình vẫn giữ vẻ mặt bình thản, và chia thuốc Salem mời Mel :

-- Thảo nào Valép mua chuộc Ramiré để phá bộn Huk.

Mel nói :

— Chắc anh không lạ gì tổ chức cộng sản Hukbalahap hiện tùy thuộc vào sự điều khiển của R.U. Số viết. Tinh báo Nam tư và R.U. là hai cơ quan thù nghịch. Về phương diện chính trị, Nam tư bị Mạc tư khoa coi là kẻ thù. Từ nhiều năm nay, Nga sô, Trung cộng và các quốc gia cộng sản khác đều hứa nhau, công kích Nam tư, gọi Nam tư là tay sai của đế quốc. (1)

— Điều này ai cũng biết. Tuy nhiên, Nam tư ở xa, can dự gì đến Phi luật tân mà cứ Valép đến phá bộn Huk ?

-- Huk là đảng Cộng sản Phi. Nam tư cũng theo chủ nghĩa Cộng sản, nhưng chống lại sự lãnh đạo của Nga sô và Trung cộng. Tinh báo Nam tư có nhiệm vụ kết thân với những phần tử

(1) Bộ truyền này được viết trong thời gian thống chế Titô của Nam tư còn chống Nga sô. Hiện nay, Nam tư đi đôi trên nhiều lãnh vực với Nga sô.

tán thành đường lối của mình trên toàn thế giới.

— Trong các lãnh tụ Huk ở đây, có người nghiêng theo khuynh hướng cộng sản trung lập của Titô phải không?

— Anh nói đúng. Valép được phái sang để ám trợ những phần tử này. Valép chỉ là một bộ phận của tình báo Nam tư ở Đông nam Á. Tổ chức của Nam tư hoạt động khá mạnh ở Bắc Cao, lục địa Trung hoa và nhất là Bắc Việt. Các anh chống lại Cộng sản, song tôi tin rằng các anh cũng muốn kế hoạch phá hoại của Nam tư thành công.

Nghe Mel phát giác, Văn Bình bàng hoàng. Mấy phút đồng hồ với Mel, tính thành tiền, đáng giá hàng triệu đô la. Từ lâu, ông Hoàng đã nắm được đầu mối về các hoạt động chống Nga-Hoa của tình báo Nam tư, và có lần ông Hoàng cho chàng biết sẽ lợi dụng sự xấu xí này để đánh gục hệ thống do thám cộng sản.

Không thể trì hoãn nữa, chàng phải thông báo ngay cho ông Hoàng. Còn một vài điểm nữa. Văn Bình cần Mel nói nốt. Mel nhả khói, mắt mờ màng:

— Anh đã hiểu tại sao tôi ra lệnh cho Ramiré lừa phi công Vitô đâm vào máy bay quân sự chưa? Trước hết, là làm tê liệt guồng máy giao liên Huk. Thứ nhì, để ngăn cản bọn Huk thực hiện một kế hoạch ghê gớm. Valép được tin các chiến khu Huk ráo riết tổ chức lại, với khí giới và cán bộ từ ngoại quốc đưa lên vào, đồng thời thanh trừng các phần tử thân Nam tư trong ủy ban trung ương Huk.

— Khi giới và cán bộ từ nước nào tới?

— Thú thật tôi không biết. Vì tặc, Valép sẽ tới mai phục ngoài bệnh viện Trung ương để cướp Caclốt. Tuy nhiên, Valép ngờ rằng khí giới và cán bộ giúp quân Huk có thể từ Bắc Việt tới. Anh còn lạ gì... Bắc Việt ở rất gần Phi luật tân... Nắm được Caclốt, các đầu giây sẽ được phăng ra. May thay các anh lại giữ được hãn.

Lời nói của Mel chứng tỏ Valép chưa biết Caclốt đã tan ra nước trong bồn tắm bệnh viện. Vứt điều thuốc xuống sàn, Mel vươn vai đứng dậy:

— Các anh đã biết hết. Tính mạng tôi hoàn toàn đặt trong tay các anh.

Văn Bình cũng đứng lên theo:

— Tôi sẽ cố gắng can thiệp để anh có một món tiền kha khá. Về thông hành, nội ngày mai anh sẽ có. Nếu anh không phản đối, tôi sẽ xin chiếu khên cho anh đi Sài gòn. Tới đấy, có người đón anh và mang anh về gặp ông Hoàng.

Một nụ cười nở trên môi Mel:

— Tôi xin bả; lòng.

Văn Bình hỏi:

— Anh muốn ở đây với chúng tôi hay muốn đến khách sạn khác?

Mel nheo mắt, bắn khoăn:

— Ở đây, e bất lợi. Valép có đông nhân viên dưới quyền. Sớm muộn họ sẽ tìm ra tôi ở đây với hai anh. Tôi sợ nhất con sơn ođe. Nó có thể đánh hơi thấy tôi.

— Nó chết rồi, anh quên sao?

— Valép có hai con sônôde.

— Nếu vậy, anh đi thi hơn. Chiều mai, chúng mình sẽ gặp nhau lại. Tôi đề nghị anh không nên dùng phi cơ thương mại. Tốt hơn là ta đi trường bay Clark bằng xe hơi, rồi từ đó anh lên phi cơ quân sự về Sài Gòn.

— Vàng, được thế còn gì bằng.

— Anh có tấm ảnh nào trong người để tôi làm giấy thông hành không?

— Không. Hay anh lấy tạm cái bằng lái xe hơi của tôi vậy. Anh chụp ảnh mới cũng được.

Mel móc túi, đưa tấm bằng cho Văn Bình. Thấy bot phoi hần lép kẹp, Văn Bình hỏi :

— Anh cần tiền không ?

Tiền đối với Mel trong lúc này không khác cái phao thân diêu mà kẻ sắp chết đuối vớ được trên mặt biển động mênh mông. Ngày cuối cùng ở Mani, trước khi trốn ra ngoại quốc, hần cần tiền, thật nhiều tiền, để già từ cô gái Tau lai mà hần yêu thương tha thiết.

Hần đáp ngay, sợ Văn Bình đòi ý :

— Vàng tôi rất cần tiền.

Văn Bình dốc túi, công với tiền của Lê Diệp được non một ngàn pêsô. Tính theo hối xuất chính thức, một ngàn pêsô là năm trăm mỹ kim. Số tiền này đủ cho phép Mel sống một ngày thân tiền ở Mani.

Bỏ tiền vào áo trong, Mel bắt tay hai người. Bỗng Lê Diệp hỏi :

— Suýt nữa quên mất. Hiện Valép ngụ ở đâu ?

Mel hí hoáy ghi địa chỉ vào giấy. Hần nhìn vai :

— Các anh đến tìm hần phải không ? Tôi rất mong hần bị các anh thủ tiêu, vì hần còn sống ngày nào, ngày ấy tôi còn thấp thỏm. Song các anh nên thận trọng : con sônôde thứ nhì nguy hiểm không kém con thứ nhất, và có lẽ còn nguy hiểm hơn. Con này được huấn luyện tại Nam Tư, và đã giết hàng chục nhân mạng.

Lê Diệp cười khẩy :

— Tôi sẽ tặng anh cặp tai của nó.

Đột nhiên, Mel run lên :

— Thôi, tôi không dám.

Văn Bình nói :

— Tôi nghiệp anh quá. Tại sao anh không ở lại với chúng tôi ? Nếu anh muốn, tôi sẽ đưa anh lại tòa đại sứ Việt nam xin tá túc ngay bây giờ.

Mel lắc đầu :

— Cảm ơn nhã ý của các anh. Tuy nhiên, tôi còn vài việc riêng cần giải quyết trước khi đi.

Lê Diệp nháy mắt, tinh tư :

— Lại chuyện ấy chứ gì ?

Mel lặng thinh. Thái độ tần ngần của hần báo hiệu với Văn Bình một điềm bất lợi. Trong nghề tinh bảo cổ kim, nhiều tinh hoa đã ra người thiên cổ chỉ vì trước giờ khời nần đã mềm lòng trước nệm giường êm ái, bên cạnh giai nhân diêm kiều và ấm áp. Ở vào trường hợp khác, Văn Bình mặc kệ. Song Mel lại là báu vật của Sở Mật vụ. Chẳng không muốn hần bị giết. Do dự một phút, chàng tháo túi vải và khẩu súng đeo dưới nách ra, trao cho hần :

— Anh giữ lấy phòng thân. Tôi sợ cho tính mạng của anh. Chia khóa công tắc đây, anh cầm luôn lấy. Chiếc Opel đầu cách khách sạn một trăm thước, ở bên trái, trong một con đường nhỏ. Nhớ nhé, Valép đã biết số. Vì đó là xe hơi của bọn Huk. Có đến nhà ai thì đừng đầu ngoài cửa. Tốt nhất là bỏ nó dọc đường và đánh cắp xe khác, dùng tạm trong đêm nay.

Lời dặn dò ân cần của Văn Bình làm Mel cảm động. Hắn xiết chặt bàn tay chàng :

— Tôi không ngờ được các anh đối xử hậu hĩ đến thế. Thôi chào các anh và hẹn đến mai.

Mel băng mình qua cửa sổ xuống sân sau. Tài phi thân khoan thai và nhẹ nhàng này chứng tỏ hắn được huấn luyện thuần thục trong trường do thám. Nếu dùng được hắn, rồi thả dù xuống Bắc Việt, giả làm cố vấn Sô viết, thì còn gì bằng...

Điều Salem cháy đến móng tay mà Văn Bình còn đứng thờ thần. Lê Diệp nắm vạt áo giục :

— Đi chưa anh ?

Hai phút sau, hai người xuống tới đ rờng Văn Bình nhằm lại địa chỉ mà Mel viết hồi nãy. Valép đặt hành doanh trong một biệt thự rộng lớn, trên đường Sora, giáp giới hai thị trấn Mani và Kéxon. Nghĩ đến thân hình cao lêu nghêu, cái miệng to khắp khênh, răng hàm nicotin và cái mặt đen sạm, sần sùi như trái táo tàu của Valép, Văn Bình cười thâm.

Nội đêm nay, Valép sẽ bị loại ra khỏi dương thế.

Mel lái xe như điên ra khỏi thành phố. Hắn điên không phải vì mất trí, mà vì sung sướng. Trong vòng 12 giờ nữa, hắn sẽ thoát cuộc sống tù đầy. Thật vậy, làm gián điệp dưới quyền Valép khác nào bị giam hãm. Mấy năm trước, hắn tình nguyện ghi tên vào trường đào tạo điệp viên hải ngoại ở Bengorát, lòng tràn trề hy vọng. Hồi nhỏ, hắn mê say tiểu thuyết mạo hiểm, và bệnh phiêu lưu này lôi hắn vào nghề tình báo.

Tốt nghiệp, hắn được xuất ngoại. Lương hàng tháng của hắn khá lớn, chưa kể công tác phí và tiền thưởng thường xuyên. Hắn định ninh được cấp trên cho phép thành hôn với cô bạn đồng hương, song ngày tháng trôi qua, sau bao phen vào sinh ra tử, từ cấp trung sĩ quèn vọt lên trung úy quyền thế, hắn vẫn sống độc thân, lá đơn hôn nhân bị ném vào ngăn kéo. Sốt ruột, cô bạn phải lấy chồng. Thất tình, hắn lao đầu vào thế giới truy lạc. Cho đến một ngày kia, do sự tình cờ, hắn được phái qua Đông nam á. phục vụ dưới quyền Valép.

Nhưng ngày đầu tiên trên đất Phi diễn ra trong sự buồn nản và lạc lõng. Đời sống ở Mani hoàn toàn khác với Nam tư, nơi hắn chôn nhau cắt rốn. Tuy nhiên, hắn đã khám phá ra vài điểm tương đồng : nếu người Phi làm việc từ 8 giờ sáng đến 4 giờ chiều thì ở Nam tư giờ làm việc kéo từ 7 đến 2. Duy khác một điều : sau 2 giờ chiều, công sở ra về, hầu như toàn thể thủ đô Bengorát đóng cửa

im im để ngủ, hết như Mễ tây cơ, Tây ban nha và Ba tây. Cà vạt là vật hiếm ở Bengorát : dưới chế độ cộng sản, dân chúng đã bỏ thói quen thắt cà vạt của người phương Tây. Tại Mani, trời nóng thiêu đốt, có khi Mel đi suốt buổi không gặp một người đeo cà vạt.

Sự so sánh rí rỏm này làm Mel bật cười. Chiếc Opel lướt êm ru qua Santa Mesa, tiến vào thị trấn Kéxon. Vào giờ này, chắc Li Hué đã rời vũ trường, về phòng ngủ. Lát nữa, Mel sẽ gặp nàng, và tình tự với nàng đến sáng.

Li Hué là ngôi sao sáng của tiệm nhảy. Nàng được đàn ông si mê ở chỗ thân thể nàng nhỏ xíu, tướng bốp vào là hẹp đi. Sự nhỏ nhắn của nàng không gây cho khách chơi cái cảm giác bằng phẳng, chán ngấy như đối với nhiều cô gái Á châu gây óm khác. Tắm thân bó lằn sau lằn vải mỏng dính của chiếc áo dài Thương hải, xẻ cá trên lằn dưới, luôn luôn phô trương những đường cong tân kỳ, bắt kẻ chiêm ngưỡng phải thêm muốn ngàn ngụt.

Hắn được nàng đề ý hơn hết, trong số vương tôn công tử ngày đêm dập diu. Có lẽ vì hắn tiêu pha như ông hoàng. Cũng có lẽ vì hắn có bộ mã khôi ngô.

Chiếc Opel màu xanh tới gần nhà Li Hué. Mel bất giác thấy lạnh. Hắn sức nhớ đến lời căn dặn của Văn Bình : dừng dậu xe gần nhà người đẹp. Song, đã lỡ rồi, không lẽ tới đây còn phải lộn lại Mani, thuê tắc xi, mất thời giờ vô ích. Và

lại, đây là con đường vắng, ít người lui tới. Valép cũng là người trần mắt thịt như hắn. Thủ đồ Mani rộng bát ngát, trừ phi có mắt thông thiên, Valép mới tìm ra chiếc Opel.

Vững dạ hơn, Mel tắt máy dưới cây đại thụ, cảnh là xum xuê. Nhà Li Hué là một biệt thự trệt, xinh xẻo, quét vôi trắng toát, thu hình trên khoảng đất nhỏ, từ phía trồng toàn hoa thơm. Tường biệt thự cao hơn một thước, Mel thót nhẹ là nhảy được qua. Các phòng đã tắt đèn. Thường lệ, nàng rời vũ trường, mỗi đêm vào lúc 2 giờ sáng. Về nhà, tắm rửa xong, đồng hồ diêm 3 tiếng. 15 phút sau, nàng đã ngủ vùi.

Không cần xem đồng hồ tay, Mel biết là trời sắp sáng. Trước rặng dòng, hắn đã được ân ái thỏa thích với người đẹp. Máu nóng chạy rần rần hai bên thái dương. Mel rảo bước lại bao lơn. Biệt thự của Li Hué gồm 4 phòng. Nàng ngủ trong phòng phía sau. Cái chìa khóa dẹt mở cửa phòng ngủ, hắn vẫn cất trong túi.

Gió đêm thổi rào rào. Hắn tiến vào phòng khách. Sợ ai núp bên ngoài nhìn ra, hắn sờ soạng trong bóng tối, không dám bật đèn.

Hắn mở cánh cửa khác. Hơi lạnh hắt ra làm hắn ngưng người. Hắn đã tới phòng ngủ của nàng. Mùa hè nóng bức, không gì thú bằng nằm ngủ trong phòng gắn máy điều hòa khí hậu. Thấy rèm cửa đã kéo, nán ron rên vận ngọn đèn xanh trên ban đêm.

Li Hué tựa mình. Mel kéo tuột tấm mền lên

trên bụng nàng xuống. Li Hué không còn mảnh vải nào trên người. Tê mê, hần cúi xuống hôn lấy, hôn dề vào cái cổ trắng muốt. Li Hué mở mắt nhìn Mel. Mắt nàng đen láy và linh động khác thường. Nhận ra hần, nàng nhoẽn miệng cười âu yếm :

— Ô anh, em tưởng ai ?

— Ai vào được phòng em ? Em không sợ ư ?

— Việc gì em sợ. Vả lại, người ấy là anh, em càng không có lý do sợ nữa.

Cánh tay chắc nịch của hần ôm cứng Li Hué. Nàng đắp mền cho hần. Hần thở ra, gấp gáp :

— Trời ơi, nhớ quá, nhớ em quá !

Li Hué hôn vào mũi tình nhân :

— Nhớ thật không ?

Mel tắt đèn, căn phòng tối om. Nàng rúc đầu vào nách hần. Gã đàn ông sưng tới cực độ. Nhưng rồi một phút sau, cảm giác hoan lạc lại nhường chỗ cho niềm lo lắng vô biên. Hần bóp chặt cánh tay người yêu :

— Em ơi ? Em yêu anh không ?

— Con nít lắm. Câu hỏi cũ rích này anh nhắc lại hàng chục lần, em không muốn nghe nữa.

— Anh vẫn chưa tin lòng em. Em thề đi, thề độc đi.

— Lựa gì phải thề. Chán vạn người thề độc, rồi rồi cuộc là cá trẻ chui ống. Em không biết thề. Nhưng em xin hứa là yêu anh suốt đời, lúc nào cũng yêu anh đắm thắm như đêm nay.

Li Hué lại hôn một cái dài. Đột nhiên, nàng buông hần ra, giọng đổi khác :

— Là thật ! Đêm nay, anh có thái độ khó hiểu quá.

Giọng hần run rạn :

— Em nói đúng. Anh sợ lắm.

— Tại sao anh sợ ?

— Anh không nói ra được.

Nàng khóc tẩm tức :

— Chuyện nhỏ như vậy, anh còn chưa tin em. thử hỏi em hoàn toàn tin anh sao được ?

Ruột hần đau như xé. Hần vuốt ve những sợi tóc lòa xòa trên trán nàng :

— Anh rất tin em. Có tin, đêm nay anh mới mạo hiểm đến đây hẹn hò với em.

Nàng ngồi dậy. Trong bóng tối, mắt nàng vụt sáng quắc :

— Việc gì mà anh phải mạo hiểm ? Ai đe dọa anh ? Ô, anh lưu tâm đến bọn đàn ông ở vũ trường làm gì ? Thấy anh chiếm được em, chúng nó nổi cơn ghen, và không riêng anh, cả em nữa cũng bị đe dọa. Nhưng anh coi, chúng chẳng làm em sợ.

Mel cười gượng gạo :

— Không phải thế. Nếu chỉ là bọn đàn ông háo sắc, anh coi là muỗi tép. Bàn tay anh đủ quật ngã con hồ mòng, xá gì mấy đũa gày ốm, nghiêng oặt, trói gà không chặt trong tiệm nhảy...

— Thôi chết. Anh làm bây phải không ? Anh vừa giết người hả ? Hay anh...

Mel kéo nàng vào lòng. Nàng yêu hần thiết tha tuy không biết hần là ai. Một đêm kia, la cà

với Valép trong các hộp đêm sang trọng, hẳn gặp nàng. Khi ấy, nàng đang uốn ẹo, múa thoát y trên cái sân khấu ti hon. Khúc mắt bô khêu gợi của nàng làm hẳn nóng mặt.

Mel nhớ rõ mồn một : Valép chỉ Li Hué, giọng thân mật .

— Con bé đẹp không ?

Mel ngồi sững sờ trước ly huyết ky đầy ắp. Sắc đẹp quyền rũ của nàng làm hẳn quên uống rượu. Hẳn đáp quát gừn :

— Vâng, đẹp lắm.

Từ đó, mỗi lần có tiền, hẳn thường tới vũ trường một mình. Hẳn mua một bó hoa tuyệt đẹp, sai bồi mang cho nàng. Lần khác hẳn đánh bạo bung hoa vào tận nơi nàng hóa trang. Cuốn phim tình ái diễn ra theo những lớp lang cò diễn : thoát dẫu, hẳn mời nàng đi ăn đêm. Rồi đưa nàng về nhà. Rồi ôm ghi lấy nàng hơn. Lại lòng xiết bao, nàng không cưỡng lại. Đêm ấy, trời mưa sùi sụt, nàng ở lại với hẳn.

Câu lời chat chúa của Li Hué khiến hẳn tỉnh ngộ :

— Anh vừa giết người hả ?

Hẳn lắc đầu :

— Không. Em đoán sai.

Nàng hốt thít khóc

— Em không dám hỏi anh nữa. Thế mà anh thề thốt là yêu em tha thiết, yêu em trọn đời, yêu em và anh muốn cưới em làm vợ. Nhờ việc này, em mới hiểu rõ lòng anh. Thôi, em cảm ơn anh.

Nàng bước vội xuống giường. Hẳn níu lại, song nàng gỡ ra, và bật đèn sang trung. Hẳn nói, giọng cầu khẩn :

— Khờ quạ. Nếu anh giả dối, Trời sẽ đánh anh tan xác. Hiện anh đang ở trong một hoàn cảnh đau đớn. Đau đớn lắm, em ạ. Anh chỉ lưu lại với em đêm nay, rồi mai anh ra đi, đi thật xa.

Nàng ôm chầm lấy hẳn, nức nở :

— Em không cho anh đi. Anh phải ở đây với em. Dẫu anh phạm tội giết người, em cũng che chở cho anh.

Lời nói thành thật từ đáy lòng thốt ra làm Mel mũi lòng. Hẳn không ngờ trên cõi đất đều giả, với những kẻ một mặt hai lòng như Valép, còn có người chung thủy như vũ nữ Li Hué. Hẳn trả lời, trong nước mắt :

— Anh không ở lại được đâu. Người ta sẽ giết anh.

Nàng căn vặn :

— Người ta là ai ? Sao anh không trình Công an ?

— Không được. Như vậy còn nguy hơn.

— Vậy anh tính sao ?

— Anh định bỏ trốn. Chiều nay, anh gặp một người bạn thân. Y bố trí cho anh thoát khỏi Mani.

— Em cùng đi với anh được không ?

— Anh cũng muốn thế. Nhưng e họ không bằng lòng. Thôi, em ạ. Độ vài ba tuần nữa, tình hình yên ổn, kẻ thù của anh không còn nữa, anh sẽ quay về Mani đón em. Khi ấy, anh sẽ ở lại với em, hoặc đưa em ra ngoại quốc hưởng hạnh phúc.